

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžk/49/2020
Identifikačné číslo spisu: 1017202130
Dátum vydania rozhodnutia: 13.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1017202130.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Igora Belka a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobkyne: D. L. A., nar. XX.XX.XXXX, D. X, T., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/308/2017-59 (ECLI:SK:KSBA:2020:1017202130.1) zo dňa 18. júna 2020, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 40386/2017/152/RK zo dňa 09.10.2017, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/308/2017-59 zo dňa 18. júna 2020 a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred orgánom verejnej správy

1. Rozhodnutím č. 40386/2017/152/RK zo dňa 13.07.2017 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) žalovaný podľa § 8a ods. 1 zákona č. 420/2004 Z. z. o mediácii a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mediácii“) zamietol žiadosť žalobkyne, zapísanej v registri mediátorov pod ev. č. 1676, o dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora. Žalobkyňa predmetnú žiadosť (doručenú žalovanému dňa 14.06.2017) odôvodnila svojim pracovným zaradením v štátnozamestnaneckom pomere, ktorý jej v zmysle § 61 ods. 2 zákona č. 100/2009 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) neumožňuje vykonávať činnosť mediátora ako podnikateľskú činnosť. Uviedla, že jej zamestnávateľom je ústredný orgán štátnej správy - Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, kde pôsobí ako riaditeľ odboru koncentrácií, pričom tento štátnozamestnanecký pomer stále trvá.

2. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia žalovaný uviedol, že inštitút dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora spočíva vo vážnych prekážkach na strane mediátora, ktoré v celosti po určitý čas bránia výkonu činnosti mediátora, pričom rámec osobných dôvodov vo všeobecnosti je integrovaný do osobnej, nie pracovnej sféry mediátora. Preto je podľa žalovaného vylúčené, aby existencia štátnozamestnaneckého pomeru tvorila významný osobný, prípadne iný dôležitý dôvod, ktorý by bránil výkonu činnosti mediátora. Výkon určitej pracovnej činnosti alebo štátnozamestnaneckého pomeru nemôže zakladať objektívnu prekážku, ale iba prekážku subjektívneho charakteru, ktorú v prípade kolízie štátnozamestnaneckého pomeru a podnikania rieši § 112 ods. 9 zákona o štátnej službe, podľa ktorého je štátny zamestnanec povinný do 30 dní odo dňa vzniku štátnozamestnaneckého pomeru preukázať skončenie, pozastavenie alebo prerušenie podnikania spôsobom vyplývajúcim z osobitného predpisu. Ak predmetné ustanovenie hovorí o skončení podnikania, mal žalovaný za to, že úkonom smerujúcim k skončeniu podnikania nie je žiadosť o dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora, ale žiadosť o vyčiarknutie z registra mediátorov, čo nebráni žiadateľovi, aby bol podľa § 8 ods. 2 zákona o mediácii opätovne zapísaný do registra mediátorov. Žalovaný tiež poukázal na to, že mu zákon dáva v § 8a ods. 1 zákona o mediácii len možnosť, nie povinnosť vyhovieť žiadosti mediátora o dočasné pozastavenie výkonu činnosti, ak preukáže existenciu vážnych rodinných alebo osobných dôvodov, pričom musí sledovať hlavne verejný záujem na výkone mediácie. Konštatoval, že dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora nie je aktuálne v prípade prekážok, ktoré by mali za cieľ iba dočasné nevykonávanie mediácie z dôvodu súbežného výkonu iných činností alebo povolání, s ktorými by sa výkon mediácie, z titulu iných právnych predpisov, nezlučoval. Preto uzavrel, že v prípade žalobkyne nebola preukázaná existencia vážnych rodinných alebo osobných dôvodov a tým neboli splnené zákonné podmienky podľa § 8a ods. 1 zákona o mediácii pre vydanie rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu činnosti mediátora.

3. Rozhodnutím č. 40386/2017/152/RK zo dňa 09.10.2017 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) podpredsedníčka vlády a ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „správny orgán druhého stupňa“) po prerokovaní veci v osobitnej komisii pre veci civilné rozklad žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Správny orgán druhého stupňa sa stotožnil so závermi prvostupňového rozhodnutia a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zákon o štátnej službe (aj nový zákon č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe účinný od 01.06.2017) zakazuje štátnemu zamestnancovi podnikat'. Štátnozamestnanecký pomer teda nie je prekážkou vo výkone činnosti mediátora, ale naopak, výkon činnosti mediátora je prekážkou pri výkone štátnej služby štátneho zamestnanca. Inštitút dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora preto v danom prípade nemôže byť využitý, pretože jeho ratio legis je zamerané na celkom iný druh prekážok na strane mediátora, ktoré v celosti po určitý čas bránia výkonu činnosti mediátora podľa zákona o mediácii. Tento záver vyplýva z výkladu inštitútu štátnej služby a výkonu činnosti mediácie, ktorých nezlučiteľnosť z pohľadu trvania štátnozamestnaneckého pomeru zakladá podnikanie, ale aj zo skutočnosti, že existencia a trvanie štátnozamestnaneckého pomeru neimplikuje v súlade s § 8a ods. 1 zákona o mediácii existenciu vážneho rodinného ani osobného dôvodu, resp. iného dôležitého dôvodu, ktorý by zakladal opodstatnenosť dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora.

4. Správny orgán druhého stupňa sa stotožnil s prvostupňovým správnym orgánom aj v tom, že výkon štátnozamestnaneckého pomeru je z pohľadu zákona o mediácii subjektívnou prekážkou, pre ktorú existuje riešenie v podobe osobitnej právnej úpravy a je len na žalobkyni, či sa rozhodne zostať v štátnozamestnaneckom pomere, alebo bude pokračovať vo výkone činnosti mediátora. Objektívna prekážka však predpokladá také dôvody, ktorých existenciu osoba bez ohľadu na svoju vôľu nevie ovplyvniť, pričom aj „iné dôležité dôvody“ v zmysle § 8a ods. 1 zákona o mediácii musia mať charakter objektívnej prekážky. Zaradenie iného dôležitého dôvodu do osobnej sféry mediátora je podľa druhostupňového správneho orgánu celkom logickým krokom, keďže celý inštitút dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora má slúžiť na riešenie práve takých situácií, ktoré spadajú do osobnej sféry jednotlivca, teda do jeho súkromného, osobného života. Správny orgán druhého stupňa v zhode s prvostupňovým orgánom poukázal na sledovanie verejného záujmu na výkone mediácie, pričom dôvodil tým, že iný ako reštriktívny výklad inštitútu dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora by mohol spôsobiť stav, že pri relatívne veľkom počte mediátorov, zapísaných v registri mediátorov,

nebude z dôvodu dočasného pozastavenia výkonu činnosti civilná mediácia ako súčasť práva na prístup k spravodlivosti dostupná.

5. Správny orgán druhého stupňa tiež zdôraznil, že dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora nie je nárokovateľné zo zákona a je postavené na obdobnom princípe ako prerušenie funkcie súdneho exekútora na žiadosť, čím sa zároveň odlišuje od žalobkyňou uvádzaného inštitútu pozastavenia výkonu advokácie v zmysle § 8a zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov. Záverom zdôraznil, že výkon štátnozamestnaneckého pomeru nie je dôvodom dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora a je neprípustné týmto inštitútom obchádzať inštitút zákonom o štátnej službe vyvolaného vyčiarknutia z registra mediátorov na vlastnú žiadosť.

II.

Konanie pred správnym súdom

6. Proti rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa v zákonnej lehote všeobecnú správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“), namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Navrhla rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V žalobných bodoch uviedla, že:

- rozhodnutie je nezrozumiteľné a nezdôvodnené vo vzťahu k poskytnutému výkladu „vážnych rodinných alebo osobných dôvodov“, ako aj „iných dôležitých dôvodov“, na ktorých je založené zamietnutie žiadosti žalobkyne;
- rozhodnutie redukujúce uvedené kritériá len na osobnú sféru jednotlivca je v rozpore s princípom legitímneho očakávania a je nezrozumiteľné;
- verejný záujem na výkone mediácie ako zdôvodnenie reštriktívneho výkladu inštitútu dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora neobstojí a nereflektuje na fakt, že aj mnohí mediátori aktuálne zapísaní v registri túto činnosť nevykonávajú;
- nakoľko je mediácia podnikaním, na reálny výkon tejto činnosti je potrebné vykonať ďalšie úkony v súlade s ďalšími relevantnými predpismi;
- žalobkyňa riadne absolvovala predpísané vzdelávanie, absolvuje tiež priebežné vzdelávanie a mala v úmysle sa na profesiu mediátora riadne pripravovať, v čom jej žalovaný svojím výkladom práva bráni;
- žalovaný svojím reštriktívnym výkladom vzťahu zákona o štátnej službe a zákona o mediácii umožňuje využiť len inštitút trvalo znemožňujúci výkon činnosti mediácie na základe osvedčenia o skúške, ktoré žalobkyňa získala v auguste 2016, pričom nie je zrejmé, z čoho žalovaný vychádza, keď tvrdí, že pre štátneho zamestnanca je relevantná vo vzťahu k mediácii iba tá časť § 112 ods. 9 zákona o štátnej službe, ktorá hovorí o skončení činnosti a nie jej časť o pozastavení činnosti;
- rozhodnutie žalovaného trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia v dôsledku nezariadenia dôvodov uvádzaných žalobkyňou v žiadosti do kategórie osobných, rodinných a iných vážnych dôvodov, nakoľko výkon štátnozamestnaneckého pomeru podľa žalobkyne spadá do sféry dôvodov umožňujúcich využiť inštitút dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora, a to ako osobný dôvod, príp. iný vážny dôvod, keďže ide o otvorenú kategóriu;
- rozhodnutie prináša diskrimináciu určitej kategórie fyzických osôb, pokiaľ ide o slobodný výber povolania a prípravu naň, nakoľko vylučuje všetkých zamestnancov z možnosti rozvíjať svoje vzdelávanie v oblasti mediácie a získať povolenie na výkon činnosti mediátora s cieľom v blízkej budúcnosti túto činnosť vykonávať.

7. Žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť, pričom zrekapituloval dôvody preskúmaného rozhodnutia a zdôraznil vlastnú diskrečnú právomoc pri aplikácii § 8a ods. 1 zákona o mediácii, ktorej využitie je správny súd oprávnený preskúmať len do tej miery, či došlo k výberu niektorej z dovolených možností (riešení), pričom sám výber zásadne súdnemu prieskumu nepodlieha.

8. Žalobkyňa v replike nesúhlasila so stanoviskom žalovaného a tvrdila, že žalovaný bol povinný všeobecné termíny ako vážne rodinné, osobné alebo iné vážne dôvody vyložiť v jednotlivom prípade s ohľadom na účel zákona a nie redukovať tieto možnosti na osobnú sféru jednotlivca. V danom prípade

postup žalovaného podľa jej názoru nebol „výberom niektorej z dovolených možností“.

9. Správny súd dňa 18.06.2020 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým preskúmané rozhodnutie i prvostupňové rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobkyni priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

10. V odôvodnení rozsudku uviedol, že správna žaloba je dôvodná a rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože žalovaný sa vo vydaných rozhodnutiach nevysporiadal s tým, z akého dôvodu nemožno zahrnúť pracovnú sféru (existenciu štátnozamestnaneckého pomeru mediátora) na účely dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora medzi „iné dôležité dôvody“. Rozhodnutia podľa správneho súdu neobsahujú právny výklad aplikovaných zákonných pojmov. V ďalšom konaní uložil žalovanému riadne a zrozumiteľne odôvodniť rozhodnutie a uviesť podrobný výklad § 8a zákona o mediácii, najmä k pojmu „iný dôležitý dôvod“, a vysvetliť použitie správnej úvahy pri aplikácii právnych predpisov.

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, stanoviská účastníkov

11. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

12. Nesprávne právne posúdenie veci sa podľa sťažovateľa týka prijatého záveru krajského súdu o tom, že sťažovateľ nedostatočne odôvodnil správnu úvahu a nevysporiadal sa s pojmom „iný dôležitý dôvod“ uvedeným v § 8a ods. 1 zákona o mediácii. Sťažovateľ mal za to, že sa vo svojich rozhodnutiach dostatočne vysporiadal so skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou, zdôvodnil správne uváženie pri aplikácii § 8a zákona o mediácii a podal výklad relevantných pojmov, pričom v rámci správnej úvahy vyhodnotil, že dôvod uvádzaný žalobkyňou (existencia štátnozamestnaneckého pomeru) nepredstavuje existenciu objektívneho vážneho rodinného alebo osobného, resp. iného dôvodu, ktoré by v konečnom dôsledku bránil žalobkyni dočasne vykonávať činnosť mediátora. V tejto súvislosti sťažovateľ zrekapituloval dôvody uvedené v rozhodnutiach, pre ktoré podľa jeho názoru nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobkyne o dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora z dôvodu súbežného výkonu štátnozamestnaneckého pomeru. Sťažovateľ zdôraznil, že v prípade posudzovania existencie nielen vážneho rodinného, osobného, ale aj iného dôležitého dôvodu, je nevyhnutné preukázať objektívnosť a dočasnosť prekážky vykonávania činnosti mediátora, čo zo strany žalobkyne nebolo ani tvrdené, ani preukázané. Žalovaný mal za to, že svoju diskrečnú právomoc použil v zákonom rámci, z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil. Zrušenie rozhodnutí správneho orgánu krajským súdom považoval za prekročenie preskúmavacej činnosti správneho súdu (§ 27 ods. 2 S.s.p.).

13. Porušenie práva na spravodlivý proces videl sťažovateľ v tom, že správny súd sa v odôvodnení rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal s ďalšími dôvodmi nevyhovenia žiadosti žalobkyne o dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora, a to nepreukázaním dočasnosti a objektívnosti prekážky, verejnému záujmu na výkone mediácie a nenárokovateľnosti dočasného pozastavenia; relevantnosť týchto dôvodov pri rozhodovaní vo veci správny súd podľa sťažovateľa nezohľadnil. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na povinnosť súdu zdôvodniť svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim platnej právnej úprave, vyplývajúcu z čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a tiež na iné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave (č. k. 2S/309/2017-47 zo dňa 11.03.2020), v ktorej bola žaloba v identickej veci zamietnutá.

14. Nakoniec sťažovateľ upozornil na to, že maximálne možné trojročné obdobie dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora v danej veci uplynulo dňom 14.06.2020, ako aj na skutočnosť, že správny súd vydaným rozsudkom neposkytol žalobkyni nijakú ochranu jej subjektívnych práv, resp. že vydanými rozhodnutiami nebola žalobkyňa nijakým spôsobom ukrátená na svojich subjektívnych

právach, keďže dôvod, pre ktorý žiadala pozastaviť výkon činnosti mediátora, ani po troch rokoch nepominul a žalobkyňa počas tejto doby reálne mediáciu nevykonávala. Podľa sťažovateľa správny súd zároveň reálne znemožnil naplnenie účelu znenia § 8a zákona o mediácii, pretože ak by sťažovateľ v zmysle jeho záverov mal vyhovieť žiadosti žalobkyne, došlo by k predĺženiu obdobia nevykonávania činnosti mediátora nie na obdobie troch rokov (ako maximálne možného obdobia), ale minimálne šesť rokov, pričom je podľa sťažovateľa nepochybné, že dôvod uvádzaný žalobkyňou sa nevyznačuje ani dočasnou a nepredstavuje ani vážnu prekážku výkonu mediácie.

15. Žalobkyňa navrhla kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť a poukazovala na to, že výklad zákona zo strany sťažovateľa, ktorý zúžil iné vážne dôvody dočasného pozastavenia výkonu činnosti mediátora len na osobnú sféru života jednotlivca, zo zákona nevyplýva a je v rozpore s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní. Akékoľvek delenie prekážok v činnosti mediátora na subjektívne a objektívne zákon o mediácii ani dôvodová správa k nemu nepozná a hranica subjektivity prekážky je sama o sebe podľa žalobkyne otázná. Vyjadrila sa tiež k otázke dočasnosti prekážky, verejnému záujmu na výkone mediácie a nenárokovateľnosti dočasného prerušenia. Zaujala tiež názor, že uplynutie maximálnej doby dočasného pozastavenia na zákonnosť rozsudku správneho súdu nemá vplyv.

IV.

Právne závery kasačného súdu

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozsudok verejne vyhlásil po predchádzajúcom predpísanom oznámení termínu tohto vyhlásenia.

17. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či správny súd pri rozhodovaní o správnej žalobe vzal do úvahy všetky relevantné argumenty sťažovateľa uvedené v preskúmanom rozhodnutí a či je správny a zákonný jeho záver o deficitoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, najmä v súvislosti so správnym uvážením o obsahu právneho pojmu „iný dôležitý dôvod“, prípadne „vážne osobné alebo rodinné dôvody“, uvedené v § 8a ods. 1 zákona o mediácii, ktorých aplikácia viedla sťažovateľa k zamietnutiu žiadosti žalobkyne o dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora.

Podľa § 8a ods. 1 zákona o mediácii ministerstvo môže rozhodnutím dočasne pozastaviť výkon činnosti mediátora, ak mediátor o pozastavenie výkonu písomne požiada a preukáže existenciu vážnych rodinných alebo osobných dôvodov. Ministerstvo môže rozhodnutím dočasne pozastaviť výkon činnosti mediátora aj z iného dôležitého dôvodu. Ministerstvo rozhodnutie zruší, ak pomínú dôvody jeho vydania a dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora nezanikne podľa odseku 2. Podľa ods. 2 dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora na základe jeho písomnej žiadosti nemôže trvať viac ako tri roky. Dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora zaniká uplynutím doby stanovenej v rozhodnutí ministerstva, uplynutím troch rokov od pozastavenia výkonu činnosti alebo prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom mediátor ministerstvu písomne oznámil zánik dôvodov pozastavenia výkonu činnosti mediátora.

18. Kasačný súd konštatuje, že právne dôvody, pre ktoré sťažovateľ v oboch stupňoch správneho konania zamietol žiadosť žalobkyne o dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora, sú v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia jasné a nerozporné, pričom spôsob aplikácie § 8a ods. 1 zákona o mediácii, vrátane interpretácie vyššie uvedených právnych pojmov, sťažovateľ v rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlil.

19. Z preskúmaného rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že vážne osobné alebo rodinné či iné dôležité

dôvody, v prípade preukázania ktorých môže sťažovateľ mediátorovi dočasne pozastaviť výkon činnosti, sťažovateľ v rozhodnutiach reštriktívne vykladá ako objektívne dôvody patriace do osobnej sféry (súkromného a osobného života) mediátora, ktoré na určitý čas úplne znemožňujú výkon tejto činnosti, pričom berie do úvahy i verejný záujem na reálnom výkone mediácie zo strany osôb zapísaných do registra mediátorov, snažiac sa tak o zabezpečenie prístupu k spravodlivosti v oblasti mediácie. Na základe uvedeného sťažovateľ považuje existenciu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne za subjektívnu voľbu pri výkone povolania, nie za objektívnu prekážku výkonu činnosti mediátora, zdôrazňujúc pritom, že dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora je nenárokovateľné, čím sa odlišuje, napr. od dočasného pozastavenia výkonu advokácie.

20. Správny súd napriek tomu, že v konštatačnej časti rozsudku uvedené dôvody preskúmaného rozhodnutia zaznamenal, vo svojich právnych záveroch sa s argumentáciou sťažovateľa bližšie nevysporiadal a skutočné dôvody zamietnutia žiadosti žalobkyne nevyhodnotil a právne neposúdil. Týmto nesprávnym procesným postupom, ktorý je v rozpore s § 139 ods. 2 S.s.p., porušil právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia plynúce z ústavného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v miere, ktorá zasahuje do práva na spravodlivý proces, pretože namiesto posúdenia zákonnosti použitej argumentácie sa sťažovateľovi dostalo arbitrárneho rozhodnutia. Krajský súd zároveň dospel k nesprávnemu a nepodloženému právnemu záveru, že preskúmané rozhodnutie neobsahuje dostatočné odôvodnenie správneho uváženia pri aplikácii pojmu „iný dôležitý dôvod“ pre dočasné pozastavenie výkonu činnosti mediátora, keďže z bodov 2-5 tohto rozsudku, v ktorých sú zreprodukované dôvody rozhodnutí sťažovateľa, je zrejmé, že sťažovateľ svoju správnu úvahu odôvodnil, aj keď možno nie ku spokojnosti správneho súdu či žalobkyne. Kasačný súd preto považoval oba uplatnené sťažnostné dôvody (§ 440 ods. 1 písm. f/, g/ S.s.p.) za naplnené a kasačnú sťažnosť za dôvodnú.

21. Kasačný súd považuje ďalej za potrebné zdôrazniť, že vážne osobné a rodinné dôvody aj iné dôležité dôvody v zmysle § 8a ods. 1 zákona o mediácii, s ktorých preukázaním zákon spája možnosť sťažovateľa dočasne pozastaviť výkon činnosti mediátora, nie sú v zákone podrobnejšie definované. Ide o tzv. právne neurčité pojmy, ktorých aplikácia na konkrétny skutkový stav patrí do kompetencie žalovaného, ktorý ich pri rozhodovacej činnosti napĺňa predovšetkým formou správneho uváženia.

Pri aplikácii právnych noriem obsahujúcich právne neurčité pojmy na konkrétny skutkový stav, orgán aplikácie práva bližšie precizuje obsah právne neurčitého pojmu prostredníctvom metód právnej hermeneutiky, ale predovšetkým prostredníctvom správneho uváženia. Správne uváženie predstavuje inštitút, ktorý vyplýva z konštrukcie obsahu niektorých noriem správneho práva. V normách správneho práva sa totiž nemôže odzrkadľovať spoločenská realita absolútne, z uvedeného dôvodu normy správneho práva poskytujú orgánom verejnej správy pri ich aplikácii určitý priestor, v hraniciach ktorého môžu využiť svoju odbornú erudíciu, praktické skúsenosti, ako aj dôkladnú znalosť príslušného úseku verejnej správy. Inštitút tzn. neurčitých pojmov sa v správnom práve vzťahuje na situácie, kedy norma správneho práva používa výraz, ktorý bližšie obsahovo nevymedzuje a ktorý nie je bližšie obsahovo vymedzený ani inými právnymi normami. Preto pri aplikácii právne neurčitého pojmu platí zásada, že je v kompetencii správneho orgánu v procese aplikácie, aby vymedzil jeho obsah v rámci tzv. správneho uváženia (rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžf/47/2017 zo dňa 09.04.2013).

22. Kasačný súd je toho názoru, že sťažovateľ sa svojej interpretačnej kompetencie zhostil zodpovedne, pričom svoje závery v dostatočnom rozsahu a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil. Prihliadol pritom aj na verejný záujem na výkone mediácie, ktorého ochranu prostredníctvom reštriktívneho výkladu aplikovaných ustanovení taktiež primerane zdôvodnil.

23. Kasačný súd tiež poukazuje na to, že zákon limituje právomoc správneho súdu preskúmať rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré orgán verejnej správy vydal na základe zákonom povolennej správnej úvahy, keď ustanovuje, že správny súd preskúma iba, či také rozhodnutie alebo opatrenie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 27 ods. 2 S.s.p.). Ponecháva teda správnomu orgánu právny priestor pre výber čo najefektívnejšieho riešenia posudzovanej otázky, do ktorého výberu nie je

oprávnený zasiahnuť ani správny súd, pokiaľ je zvolené riešenie náležité odôvodnené a neprekračuje hranice uváženia vyplývajúce predovšetkým z účelu aplikovanej právnej úpravy. Kasačný súd je toho názoru, že sťažovateľ tieto hranice pri interpretácii neurčitých právnych pojmov použitých v § 8a ods. 1 zákona o mediácii neprekročil a svoje závery zrozumiteľne odôvodnil.

24. Kasačný súd nakoniec poznamenáva, že mediátor nemá zákonný nárok na dočasné pozastavenie výkonu činnosti, a to ani vtedy, ak splní kritériá stanovené zákonom. Povinnosťou sťažovateľa, ktorý je oprávnený o žiadosti mediátora rozhodnúť, je uviesť dôvody svojho rozhodnutia, ktoré nemôžu byť svojvoľné a musia byť konzistentne aplikované na každého mediátora v podobnej situácii. Kasačný súd je tej mienky, že výklad aplikovanej právnej normy zo strany sťažovateľa nevykazuje znaky svojvôle ani prekročenia zákonom zverených právomocí, preto za danej skutkovej a právnej situácie nevidí priestor pre záver o nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia.

25. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd sťažovateľovu kasačnú sťažnosť za dôvodnú, a preto postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom kasačného súdu viazaný.

26. Nárok na náhradu trov kasačného konania bude predmetom rozhodovania krajského súdu (§ 467 ods. 3 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.